

Seks skurðviðgerðir, óteljandi vikur í gipsi, nógv afturstig og ein oyðiløgd fótóltskarriera. Tað er søgan um Allan Joensen, sum fyrri trimum árum síðani var besti fótóltsspælarin í Føroyum. Nú skal eitt undur til, um hann skal verða førur fyrri at spæla fótólft aftur

- Eg havi vant meg við tankan

Orð og myndir:
Eyðun Klakkstein

Fyrri trimum árum síðani var hann besti fótólts-spælarin í føroysku landskappingini. Hann vann sær fast pláss á landsliðnum hjá Allani Simonsen, boð vóru eftir honum út úr landinum, og tað tóktist bara verða ein spurningur um tíð, áðrenn hann gjørdi sáttmála við útlendskt felag.

Men eitt venjingarkvøld í september mánaði 1996 broytti alt. Síðani tá hevur 25 ára gamli Allan Joensen verið skaddur, og nú hevur hann uppgivið dreymin um at gerast yrkisspælarin í útlondum.

Tað skal eitt lítið undur til, um eg skal spæla fótólft aftur, staðfestir klaksvikingurin, sum seinastu trý árin hevur verið ígjøgnum seks skurðviðgerðir, tó uttan at hann er vorðin frískur.

Allan Joensen hevur sein-

asta árið hildið fullkomiliga fri frá øllum ítrótti, men framvegis hevur hann trupulleikar við hælshinuni, sum er slitnað tver ferðir.

Eg rokni ikki við, at eg dugi at renna longur, sigur hann speikliga og avdúkar, at hann hevur lært at liva við skaðanum, sum hevur argað hann meira enn væl er.

Allan Joensen er sonur John Sigurd Joensen, sum var tiltikin fótólts-spælarin, og hann er beiggi Jan Joensen, sum var liðskipari á KÍ-liðnum, sum í ár vann greipuna.

Sjálvur hevur Allan Joensen spælt sjei ár í 1. deild, men seinasti dysturin var fyrri einum ári síðani, tá hann í toppdysti móti HB sleit hælshinuna.

Skaða undir venjing

Allan Joensen smakkaði fyrstu ferð til 1. deildarfótólft í 1990. Hann var við í hópnum - men spældi

sjáldan - tá KÍ vann meistarakapin í 1991. Í 1992 beit hann seg fastan á 1. deildarliðnum, og eftir tað var hann fastur maður.

1996 var eitt stórt ár hjá Allani, men árið endaði við tí skaðanum, sum nú hevur sett punktum fyrri fótóltskarrieruni, og sum bara hevur latið eina litla vón verða eftir um, at evnariki og lovandi spælarin kemur aftur á fótóltsvøllin.

Allan kom á fótóltslandsliðið í 1995, og fyrsti dysturin hjá honum var móti Finnlandi tann 30. apríl. Tað gjørdist til sjei landsdystir, áðrenn hann gav avboð.

Tað var eitt týskvøld í september mánaði, at Allan Joensen var óheppin undir venjing. Hann varð takkladur og lendi skeivt. Hann kom at sita á fótinum, og tað var greitt beinanvegin, at hann hevði fingið dyggan snudd í fótin.

Á Klaksvíkar Sjúkrahúsi

gav ein kanning sama kvøld einki boð um, hvat var hent. Allan Joensen var sendur heim og var biðin um at siga frá, um skaðin ikki lagaði seg. Morgunin eftir var stoðan nógv versnað.

Eg fekk einki gjørt fyrri pínu, tá eg vaknaði tann morgunin, men eg mátti stríða meg av seingini og á sjúkrahúsið, har tey so kannaðu meg nærri, greiður Allan Joensen frá.

Röntgenmyndir vórðu tiknar, men tær boðaðu ikki frá nokrum broti í fótinum, sum var nógv hovnaður, og tí kundi Allan ikki fáa nakra viðgerð sum so. Hann gekk við skaðanum í fleiri mánaðir, og stoðan batnaði nakað.

Slapp ikki av við pínum

Í januar 1997 vildi Allan hava greiði á, um hann skuldi fara í holt við fótólftin aftur, tá venjingarnar byrjaðu, og tí leitaði hann sær aftur á Klaksvíkar Sjúkrahús fyrri at verða kannaður.

Hesaferð var tað ein annar lækni, sum kannaði hann. Og hann ivaðist ikki í, at okkurt var galið við oklaknútinum, sum tóktist verða leysur. Tver vikur eftir kanningina varð Allan lagdur undir skurð. Eftir 8 vikur í gipsi fór hann at venja beinið upp aftur, men tá hann fór í holt við venjingina í KÍ, fór hælshinan at skapa sær.

Eg fekk ógvusligar stingir í hælshinuna, og eg kom tí ongantíð rættiliga í gongd við venjingina. Eg spurdi, um eg ikki kundi fáa eina blokaðu í fótin. Tað fekk eg, og so merkti eg einki í ein mánað, men so kom sama pínan aftur.

Á Klaksvíkar Sjúkrahúsi fór nú ein triði lækni í holt við at kanna fótin hjá Allani, og hann fann nálna. Á hælshinuni hjá Allani var eitt lítið bein brotnað, og tað var gliðið niður í hælshin. Á fyrstu röntgenmyndunum var tað ógjøriligt at siggja hetta brotið, men nú var tað eyðsýnt, at hetta litla beinið var syndarin. Beinpettið hevði sett seg á eitt óheppið stað, og tað hevði ivaleyst eisini irriterað hælshinuna.

Allan Joensen var tí aftur lagdur undir skurð, og beinpettið varð tikið burtur.

Eg faldi ein lætta beinanvegin. Eg gekk til fysioterapeut og fekk viðgerð næstan hvønn dag í fleiri vikur. Men hóast tað, slapp

eg ikki av við pínum í sjálvari hælshinuni, og tað eg legði ov nógv fyrri, fekk eg óðiliga ilt. Meira eg royndi, verri var pínan, sigur Allan Joensen.

Soleiðis gekk tað mesta av árinum 1997. Allan Joensen spældi onkran dystin á 1. deildarliðnum hjá KÍ, men gekk nógv skaddur. Eitt skifti - umleið tveir mánaðir - helt hann fullkomiliga fri frá allari venjing, meðan hann fekk intensiva viðgerð hjá fysioterapeuti. Pínan hvarv, men næsta venjingarkvøldið, eftir at hann varð byraður aftur, var sama skilið aftur.

Lagnudystur móti HB 1998 var líka ørkymlandi ár

